

„Искамъ да ви говора!“
 Чювахъ са тѣзи думи,
 И сѣ сѣ по-наблизо :
 Дор' ги ясно проумяхми,
 Щото бѣше тукъ за ново.
 — „Наши братя „! — виднахъ азъ, —
 При тяхъ близо ази бяхъ, —
 Въ буянтъ огънь цялъ пламнахъ :
 Рипнахъ ази тоя чясъ.
 „ — Долу пушки негърмете !
 „Горко послѣ дан' ся каемъ ;
 „Да ся някой не утрѣпе,
 „Някой бѣда да навесемъ!“
 Додѣ това изговорихъ,
 Врѣдомъ бързо кат' извѣстихъ, —
 Гръмна пушка до носа ми;
 Единъ момакъ ся задади ; —
 Думити си едвамъ свършихъ, —
 Загърмахъ още други.
 По камъ него ся приближихъ :
 Быле много наши друзи ; —
 Приближи са поздравини,
 Остра сабя той извади,
 За войвода нашъ попыта,
 Да говори въвъ минутъ.
 Нашій вожда ся обади.
 Прѣдъ него ся той исправи,
 Нужный поклонъ му направи,
 Тайно нѣщо му обади. . .
 Като момка азъ видяхъ,
 Като воскъкъ приплѣдняхъ: